

V tyto dny jsem náhodně našel verše, které jsme mu s prof. Magdou Vágnerovou vepsali do díla věnovanému k jeho šedesátce (Kresba postavy), tedy v r. 1982. Myslím, že pravdivost slov čas ještě potvrdil:

Svět člověka je nabit postavami
a skrze ně svůj smysl dostává.
My měli štěstí býti často s Vámi.
Jste našich srdcí drahá postava.

Tvořil jste nejen naše povolání,
Vy učil jste nás dospěleji žít,
nebloudit světem jenom s prázdnou dlaní,
myslet i ruku k dílu přiložit.

Srdečné díky za přijatá dobra,
za jasný směr, za naznačený cíl!
Jsme trpaslíky ve šlápějích obra.
Toužíme, aby s námi dlouho žil.

Na louce kreseb utrhli jsme kvítí
a usušili v tomto herbáři.
Ať každý den Vám slunce v duši svítí
a život dál se šťastně utváří!

Jaroslav Šturma

Díky, pane profesore !

Jednou, bylo to v Amsterdamu, jsem se ocitl na mezinárodním kongresu o specifických poruchách učení. Byli tam lidé z celého světa. Jak to bývá zvykem na těchto setkáních, každý jsme dostali vizitku se svým jménem a zemí, odkud pocházíme. Po nějaké době začala má cedulka přitahovat pozornost. Bylo to téměř unisono: „Vy pocházíte z České republiky? A kde je profesor Matějček? Neviděl jsem ho tu!“ Odborníci, kteří zastupovali všechny kontinenty, kromě Antarktidy, mě zastavovali, ptali se na prof. Matějčka a měli potřebu vzkázat alespoň pozdrav. A téměř vždy se rozpředl srdečný rozhovor, kde mi sdělili, že u nich v jejich zemi či na jejich univerzitě je pan profesor ctěn a překládán, že pokud dotyčný přednáší na fakultě, pak neopomene uvést svým studentům jméno prof. Matějčka a jeho přínos pro dětskou psychologii a péči o dítě. A jaká je to škoda, že nepřišel, že mají nějaký problém, který s ním chtěli probrat. „Víte, na setkání s panem profesorem se vždycky těším a je to pro mne pocta, když s ním mohu promluvit.“

Mně v těch několika dnech, kdy kongres trval, došlo, že pan profesor Matějček je pro všechny vlastně synonymem České republiky, že jméno této země zhodnocuje svým dílem, svou noblesou a laskavostí, osobním kouzlem. A věřte nebo ne, já ve svých 45 letech poprvé pocítil to, co v mé generaci téměř neexistuje, co bylo považováno za nežádoucí a co bylo potlačováno - národní hrdost.. Hrdost, že také patřím k národu Matějčkovu, k národu, za který se nemusím stydět a který ve světě může něco znamenat. Díky za to, pane profesore!

Jiří Jošt
PedF JČU, České Budějovice